

3. kapitola

TARA

Jsem skálopevně přesvědčená, že neexistuje nic horšího než být v New Yorku mladá, na mizině a bez práce.

Nic.

Měla jsem na bankovním účtu přesně patnáct dolarů a čtyřicet osm centů, každý den tak představoval boj o přežití. Věděla jsem, že pokud si brzy neseženu práci, skončím jako bezdomovec.

Moje vysokoškolské tituly by mohly být klidně vytištěné na toaletním papíru, soudě podle toho, jak moc mi zatím pomohly. Byla jsem jako každá druhá holka, která se sem po absolvování práv přistěhuje s velkými nadějemi a sny, aby si nakonec uvědomila, že místo vysněného apartmá na Manhattanu se musí dělit o malý byt v Brooklynu a že místo vysněné práce u jedné z pěti set nejúspěšnějších firem podle magazínu Fortune musí vydávat anonymní příběhy jako *Zbouchnutá mladším bratrancem svého otce* za pár stovek dolarů.

Přestože jsem chodila na čtyři až pět pohovorů týdně, sotva kdy mi zavolali zpátky. Většinou posílali jen chladné zamítavé e-maily.

Za posledních šest měsíců jsem se ucházela o víc než tři sta pracovních míst a každou noc jsem mezi pláčem

a napůl snědenou miskou nudlové polévky googlila: „Je možné žalovat univerzitu, pokud po absolvování studia neseženete práci?“

Měla jsem skoro nutkání vrátit se domů do Pittsburghu, srdce mi to však nedovolilo. Makala jsem hodně tvrdě, než abych to teď vzdala, a věděla jsem, že nakonec mě někdo přijme.

„*Vítězové se nikdy nevzdávají a zbabělci nikdy nevyhrají, Taro. Rozhodně tu práci dneska získáš,*“ zamumlala jsem si pro sebe, když jsem si česala vlasy a pak je svázala do postranního culíku. Naposledy jsem se prohlédla v zrcadle a ujistila se, že námořnický modrý šaty jsou bezchybně vyžehlené. Popadla jsem kabelku a otevřela okno na požární schodiště.

Jakmile jsem byla venku, vytáhla jsem z kabelky hrst kondomů a položila je na parapet. Pečlivě jsem je vsunula pod okno, abych ho mohla později otevřít. Se spolubydlíci máme sedm dní zpoždění s placením nájemného a potřebujeme přístup ke svým věcem pro případ, že by se nás majitel bytu rozhodl vykopnout.

„Jste tam, Taro?“ ozval se chraplavý hlas a pak klepání na naše dveře, zatímco jsem slézala po požárním žebříku. „To tam chrápete vy, Avo? Kde jsou moje zatracený prachy?“

Neodpověděla jsem. Dál jsem slézala po žebříku, a sotva jsem se nohama dotkla země, rozběhla jsem se ke stanici metra. Sešla jsem po schodišti dolů a přeskočila turnikety. Tak tak jsem stihla skočit na linku C jedoucí na Manhattan.

Chytila jsem se madla, zavřela oči a souprava se rozjela. Zhluboka jsem se nadechla a opakovala si věty, které jsem si pár hodin nacvičovala.

Chci pracovat v Russově burzovní společnosti, protože věřím, že budu pro vaši firmu velkým přínosem.